WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 24 marca 2011 r. *

W sprawie T-382/06

Tomkins plc, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), reprezentowane przez T. Soamesa, S. Jordan, solicitors, oraz J. Joshuę, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez A. Nijenhuisa oraz V. Bottkę, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez S. Kinsellę oraz K. Daly'ego, solicitors,

strona pozwana,

której przedmiotem jest żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy

* Język postępowania: angielski.

art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza), oraz, tytułem ewentualnym, żądanie obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji,

SĄD (ósma izba),

w składzie podczas narady: M. E. Martins Ribeiro, prezes, N. Wahl (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

uwzględniając procedurę pisemną,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu i zaskarżona decyzja

1 Na mocy decyzji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) (streszczenie opublikowane w Dz.U. 2007, L 283, s. 63) (zwanej dalej „zaskarżoną

decyzją"), Komisja Wspólnot Europejskich stwierdziła, że liczne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), uczestnicząc, w różnych okresach pomiędzy dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 1 kwietnia 2004 r., w jednolitym, złożonym i ciągłym naruszeniu wspólnotowych reguł konkurencji, mającym postać szeregu porozumień antykonkurencyjnych oraz uzgodnionych praktyk na rynku złączy miedzianych i ze stopów miedzi, które obejmowały terytorium EOG. Naruszenie to polegało na ustalaniu cen, uzgadnianiu cenników, upustów i rabatów oraz mechanizmów wprowadzania podwyżek, podziale rynków krajowych i klientów, wymianie innych informacji handlowych, a także na udziale w regularnych spotkaniach i utrzymywaniu innych kontaktów mających na celu ułatwienie naruszenia.

2 Decyzja ta została skierowana m.in. do spółki Tomkins plc, a także do Pegler Ltd (dawniej The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), która była w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy jej spółką zależną.

3 W okresie między dniem 17 czerwca 1986 r. i dniem 31 stycznia 2004 r. skarżąca posiadała 100% udziału w kapitale Pegler, która produkowała złącza miedziane. W dniu 1 lutego 2004 r. Pegler została zbyta na rzecz jej kierownictwa. W dniu 26 sierpnia 2005 r. Pegler Holdings Ltd i Pegler zostały zbyte na rzecz spółki Aalberts Industries NV, która także należała do adresatów zaskarżonej decyzji.

4 W dniu 9 stycznia 2001 r. Mueller Industries Inc., inna spółka produkująca złącza miedziane, poinformowała Komisję o istnieniu kartelu w sektorze złączy i w innych powiązanych sektorach na rynku rur miedzianych i o swojej woli współpracy na podstawie komunikatu Komisji w sprawie nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach dotyczących karteli (Dz.U. 1996, C 207, s. 4, zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy z 1996 r.") (motyw 114 zaskarżonej decyzji).

5 W dniach 22 i 23 marca 2001 r. w ramach dochodzenia w sprawie rur i złączy miedzianych Komisja przeprowadziła, na podstawie art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 grudnia 1962 r. – pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i 82 [WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), niezapowiedziane kontrole w lokalach należących do szeregu przedsiębiorstw (motyw 119 zaskarżonej decyzji).

6 W następstwie tych pierwszych kontroli Komisja w kwietniu 2001 r. postanowiła rozdzielić dochodzenie w sprawie rur miedzianych na trzy odrębne postępowania, to znaczy postępowanie w sprawie COMP/E-1/38.069 (Miedziane rury instalacyjne), postępowanie w sprawie COMP/F-1/38.121 (Złącza) i postępowanie w sprawie COMP/E-1/38.240 (Rury przemysłowe) (motyw 120 zaskarżonej decyzji).

7 W dniach 24 i 25 kwietnia 2001 r. Komisja przeprowadziła dalsze niezapowiedziane kontrole w lokalach Delta plc, spółki stojącej na czele międzynarodowej grupy projektowej, w skład której działu „Inżynieria" wchodziło wielu producentów złączy. Kontrole te dotyczyły wyłącznie złączy (motyw 121 zaskarżonej decyzji).

8 Począwszy od przełomu lutego i marca 2002 r. Komisja skierowała do zainteresowanych stron szereg pism z żądaniem udzielenia informacji na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 17, a następnie art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) (motyw 122 zaskarżonej decyzji).

9 We wrześniu 2003 r. IMI plc wystąpiła z wnioskiem o umożliwienie jej skorzystania z komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r. Następnie z takimi wnioskami wystąpiły grupa Delta (marzec 2004 r.) i FRA.BO SpA (lipiec 2004 r). Ostatni wiosek o złagodzenie sankcji został złożony w maju 2005 r. przez spółkę Advanced Fluid Connections plc (motywy 115–118 zaskarżonej decyzji).

10 W dniu 22 września 2005 r. Komisja, w ramach sprawy COMP/F-1/38.121 (Złącza), wszczęła postępowanie w sprawie naruszenia i wystosowała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, które zostało podane między innymi do wiadomości skarżącej (motywy 123, 124 zaskarżonej decyzji).

11 W dniu 20 września 2006 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

12 W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca i jej spółka zależna Pegler naruszały art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG pomiędzy dniem 31 grudnia 1988 r. i dniem 22 marca 2001 r.

13 Za to naruszenie w art. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła na skarżącą grzywnę w wysokości 5,25 mln EUR, za której zapłatę odpowiedzialność została podzielona solidarnie z Pegler.

14 Celem ustalenia kwoty grzywny mającej zastosowanie do każdego z przedsiębiorstw Komisja zastosowała metodę określoną w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 [EWWiS] (Dz.U. 1998, C 9, s. 3).

15 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o ustalenie kwoty wyjściowej grzywny na podstawie wagi naruszenia, Komisja uznała naruszenie za bardzo poważne, ze względu na sam jego charakter i na jego zasięg geograficzny (motyw 755 zaskarżonej decyzji).

16 Komisja uznała następnie, że między przedsiębiorstwami, których dotyczyły grzywny, istniały znaczne różnice, i potraktowała je w zróżnicowany sposób, opierając się w tym celu ich względnym znaczeniu na rozpatrywanym rynku określonym poprzez ich udział w rynku. Na tej podstawie podzieliła ona przedsiębiorstwa, których dotyczyły grzywny, na sześć kategorii (motyw 758 zaskarżonej decyzji).

17 Skarżąca została zakwalifikowana do szóstej kategorii, w przypadku której wyjściowa kwota grzywny została określona na 2 mln EUR (motyw 765 zaskarżonej decyzji).

18 Uwzględniając wielkość osiąganych przez skarżącą obrotów, które w 2005 r., roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji, wynosiły 4635 mln EUR, Komisja zastosowała celem odstraszenia mnożnik wynoszący 1,25, co w przypadku skarżącej pociągnęło za sobą powiększenie kwoty wyjściowej do wysokości 2,5 mln EUR (motywy 771–773 zaskarżonej decyzji).

19 Ze względu na czas trwania uczestnictwa skarżącej w naruszeniu (dwanaście lat i dwa miesiące) Komisja następnie zwiększyła kwotę grzywny o 110%, czyli o 5% rocznie w odniesieniu do dwóch pierwszych lat naruszenia i o 10% za każdy następny rok, począwszy od dnia 31 stycznia 1991 r., w odniesieniu do dziesięciu pozostałych lat naruszenia (motyw 775 zaskarżonej decyzji), efektem czego ustalona kwota końcowa grzywny wyniosła 5,25 mln EUR.

20 Komisja nie uwzględniła żadnej okoliczności obciążającej ani łagodzącej na niekorzyść lub na korzyść skarżącej.

Przebieg postępowania i żądania stron

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 grudnia 2006 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

22 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

23 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 grudnia 2009 r. skarżąca oświadczyła, że wycofuje pierwszy, drugi i trzeci zarzut skargi, wszystkie związane z możliwością przypisania spółce dominującej noszących znamiona naruszenia zachowań spółki zależnej, a także – część pierwszą czwartego zarzutu skargi, dotyczącą popełnienia błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zwiększenia kwoty grzywny w celu odstraszenia. Wskazała ona również, że rozprawa wydaje się jej zbyteczna i że Sąd może rozstrzygnąć spór jedynie na podstawie procedury pisemnej. Pismem z dnia 19 stycznia 2010 r. Komisja wskazała, że dostosuje się do stanowiska Sądu w zakresie dotyczącym użyteczności zorganizowania rozprawy w okolicznościach niniejszego przypadku.

24 W dniu 22 stycznia 2010 r. Sąd postanowił o zamknięciu procedury ustnej bez przeprowadzenia rozprawy.

25 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym czasu trwania uczestnictwa Pegler w naruszeniu;

— obniżenie kwoty grzywny, za której zapłatę odpowiedzialność jest dzielona solidarnie z Pegler;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

26 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

27 Wskutek częściowego wycofania skargi skarżąca podnosi tylko jeden zarzut, oparty na popełnieniu błędu w określeniu czasu trwania uczestnictwa Pegler w naruszeniu.

Argumenty stron

28 Skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, dochodząc do wniosku, iż Pegler uczestniczyła w naruszeniu przez okres dłuższy, niż pozwalają to ustalić znajdujące się w aktach sprawy dowody. Zatem kwota nałożonej na skarżącą grzywny, za której zapłatę odpowiedzialność jest dzielona solidarnie z Pegler, jest większa niż kwota grzywny, która powinna była zostać na nią nałożona.

29 Po pierwsze, zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ustalając datę początku uczestnictwa Pegler w naruszeniu na dzień 31 grudnia 1988 r. Jak miała zaś przyznać sama Komisja, wniosek ten został oparty na otrzymanym od grupy Delta niedatowanym sprawozdaniu, w którym wskazano, że Pegler uczestniczyła w naruszeniu w końcu 1988 r. W opinii skarżącej akta sprawy nie zawierają innego dowodu na to, że Pegler uczestniczyła w spornym kartelu przed dniem 7 lutego 1989 r. – najbardziej odległej w czasie dacie, począwszy od której możliwe jest zdaniem skarżącej określenie z wystarczającą pewnością początku bezprawnego zachowania tej spółki.

30 Po drugie, Komisja miała również popełnić błąd w zakresie dotyczącym daty zaprzestania przez Pegler uczestnictwa w naruszeniu. Znajdujące się w aktach sprawy dowody wskazują zresztą zdaniem skarżącej na to, że to zaprzestanie uczestnictwa nie miało miejsca w dniu 22 marca 2001 r., lecz raczej w dniu 3 maja 2000 r., za przyjęciem której to daty spotkania kartelu, w którym wzięła udział Pegler, przemawiają dostępne dowody.

31 Skarżąca wyciąga na tej podstawie wniosek, że przyjęty w odniesieniu do niej czas trwania naruszenia powinien zostać skrócony o dokładnie jeden rok lub też, ewentualnie, o okres od dnia 7 lutego 1989 r. do dnia 3 maja 2000 r.

32 Komisja stoi na stanowisku, że dostarczyła wystarczających dowodów potwierdzających uczestnictwo Pegler w kartelu w okresie od dnia 31 grudnia 1988 r. do marca 2001 r., kiedy to przeprowadziła niezapowiedziane kontrole.

33 W zakresie dotyczącym daty rozpoczęcia naruszenia Komisja powołała się na znaleziony podczas niezapowiedzianej kontroli w lokalach należących do grupy Delta dokument wewnętrzny z dnia 3 stycznia 1989 r., którego treść została przedstawiona w motywie 183 zaskarżonej decyzji. Zdaniem Komisji z tego dokumentu jednoznacznie wynika, że sporny kartel istniał już przed dniem 3 stycznia 1989 r. i że Pegler uczestniczyła w nim jeszcze przed tą datą.

34 W zakresie dotyczącym daty zaprzestania przez Pegler uczestnictwa w kartelu Komisja powołuje się na motywy 702 i 721 zaskarżonej decyzji, w których dokonała już analizy podobnych argumentów podniesionych przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

Ocena Sądu

35 W zaskarżonej decyzji Komisja przypisuje skarżącej, która w okresie od dnia 17 czerwca 1986 r. do dnia 31 stycznia 2004 r. posiadała 100% udziałów w kapitale Pegler, noszące znamiona naruszenia zachowanie tej ostatniej i nakłada na nią solidarną odpowiedzialność za zapłatę nałożonej na jej spółkę zależną grzywny. To przypisanie uzasadnione zostało decydującym wpływem wywieranym na Pegler przez skarżącą w okresie naruszenia.

36 Nie ulega wątpliwości, że spółka zależna skarżącej uczestniczyła w spornym kartelu. Skarżąca nie kwestionuje przyjętych przez Komisję w zaskarżonej decyzji dat rozpoczęcia uczestnictwa w kartelu i jego zaprzestania. Okoliczność, iż skarżąca wycofała pierwszy, drugi i trzeci zarzut, skutkuje bowiem tym, że nie podważa ona tego, iż należy jej przypisać odpowiedzialność za noszące znamiona naruszenia zachowania, których dopuściła się jej spółka zależna.

37 Należy zatem uznać, że czas trwania uczestnictwa Pegler w naruszeniu ma decydujące znaczenie dla zakresu odpowiedzialności, jaką ponosi skarżąca.

38 Trzeba zaś przypomnieć, że skarżąca nie została uznana za odpowiedzialną za rozpatrywany kartel z powodu bezpośredniego uczestnictwa w jego działaniach.

Została ona jedynie uznana za odpowiedzialną za naruszenie jako spółka dominująca ze względu na to, że w kartelu uczestniczyła Pegler. Jej odpowiedzialność nie może zatem być większa niż odpowiedzialność ponoszona przez Pegler.

39 W ogłoszonym zaś dziś wyroku w sprawie T-386/06 Sąd stwierdził nieważność art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że Pegler uczestniczyła w kartelu w okresie od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 29 października 1993 r. W swych pismach procesowych skarżąca zakwestionowała wprost uczestnictwo Pegler w naruszeniu jedynie w odniesieniu do okresu sprzed dnia 7 lutego 1989 r. Należy zatem zbadać, jakie skutki pociąga za sobą to stwierdzenie nieważności dla skarżącej.

40 Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ze względu na to, iż sąd Unii Europejskiej nie może orzekać ultra petita (wyroki Trybunału: z dnia 14 grudnia 1962 r. w sprawach połączonych 46/59 i 47/59 Meroni przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 783, 801; z dnia 28 czerwca 1972 r. w sprawie 37/71 Jamet przeciwko Komisji, Rec. s. 483, pkt 12), stwierdzenie przezeń nieważności nie może wychodzić poza żądania strony skarżącej (wyrok Trybunału z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-310/97 P Komisja przeciwko AssiDomän Kraft Products i in., Rec. s. I-5363, pkt 52).

41 Ponadto, jeżeli adresat decyzji postanawia wnieść skargę o stwierdzenie nieważności, sąd Unii Europejskiej rozpatruje jedynie te elementy decyzji, które dotyczą tego adresata. Natomiast elementy decyzji, które dotyczą innych adresatów i które nie zostały zaskarżone, nie stanowią przedmiotu sporu podlegającego rozstrzygnięciu przez sąd Unii Europejskiej (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko AssiDomän Kraft Products i in., pkt 53).

42 Jednak w niniejszym przypadku, bez względu na ww. orzecznictwo, a w szczególności na ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko AssiDomän Kraft Products i in., podnieść należy, że z punktu widzenia prawa konkurencji skarżąca stanowiła jedną jednostkę gospodarczą ze swą spółką zależną, której żądania zostały częściowo uwzględnione wskutek skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-386/06. Przypisanie przez Komisję winy skarżącej skutkuje zatem tym, że ta ostatnia korzysta z częściowego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w owej sprawie. Skarżąca wniosła bowiem skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i podniosła,

że jeśli należy stwierdzić nieważność tej decyzji w zakresie dotyczącym Pegler, należy to również uczynić w zakresie jej dotyczącym. Ponadto skarżąca podnosi tylko jeden zarzut mający na celu zakwestionowanie czasu trwania uczestnictwa Pegler w naruszeniu i wnosi w tym względzie o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

43 Żądanie to jest zresztą spójne z okolicznością, że skarżąca i Pegler ponoszą solidarnie odpowiedzialność za zapłatę grzywny, która została na nie nałożona w art. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji, i odpowiada żądaniu obniżenia kwoty grzywny, które zostało wniesione przez skarżącą w ramach niniejszej sprawy.

44 Wynika z tego, że Sąd, do którego spółka dominująca i jej spółka zależna wniosły osobne skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, nie orzeka ultra petita, gdy uwzględnia wynik rozpatrzenia skargi wniesionej przez spółkę zależną w sytuacji, gdy żądania zawarte w skardze wniesionej przez spółkę dominującą mają ten sam przedmiot.

45 Należy wreszcie zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy ciążąca solidarnie na spółce dominującej i spółce zależnej odpowiedzialność za zapłatę nałożonej na nie grzywny stawia je w szczególnej sytuacji, pociągając za sobą konsekwencje dla spółki dominującej, której przypisane zostało mające znamiona naruszenia zachowanie jej spółki zależnej, w przypadku stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżonej decyzji. W braku mającego znamiona naruszenia zachowania spółki zależnej nie mogłoby bowiem mieć miejsca ani przypisanie spółce dominującej zachowania jej spółki zależnej, ani nałożenie na spółkę dominującą solidarnej ze spółką zależną odpowiedzialności za zapłatę grzywny.

46 Zatem ze względu na to, że odpowiedzialność skarżącej jest ściśle powiązana z odpowiedzialnością ciążącą na Pegler, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona początku uczestnictwa skarżącej w naruszeniu i, co za tym idzie, obniżyć kwotę nałożonej na nią grzywny.

47 Jeśli chodzi o datę zaprzestania przez Pegler uczestnictwa w kartelu, skarżąca jest zdania, że ostatnim dowodem umożliwiającym ustalenie związku między Pegler a kartelem jest dowód związany ze spotkaniem z dnia 3 maja 2000 r., w którym uczestniczyła Pegler, co zdaniem skarżącej skutkuje tym, iż to właśnie tę datę należało przyjąć, a nie – dzień 22 marca 2001 r., kiedy to Komisja przeprowadziła niezapowiedziane kontrole. W tym względzie z motywu 716 zaskarżonej decyzji wynika, iż choć dowód dotyczący ostatniego antykonkurencyjnego porozumienia, w którym uczestniczyła Pegler, jest datowany na dzień 14 sierpnia 2000 r., Komisja uznała za słuszne przyjąć jako datę zaprzestania przez Pegler uczestnictwa w naruszeniu dzień 22 marca 2001 r., uwzględniając fakt, że przedsiębiorstwo to uczestniczyło w kartelu od jego początku, że regularnie brało ono udział w zawieraniu porozumień oraz ich wdrażaniu, a także to, że nie zdystansowało się ono otwarcie od tych porozumień w okresie pomiędzy porozumieniem z dnia 14 sierpnia 2000 r. a przeprowadzeniem niezapowiedzianych kontroli w marcu 2001 r.

48 Należy zgodzić się z tym stwierdzeniem. Okoliczność, że Pegler nie uczestniczyła w żadnym spotkaniu w okresie, zdaniem skarżącej, między dniem 3 maja 2000 r. a dniem 22 marca 2001 r., lub, zdaniem Komisji, między dniem 14 sierpnia 2000 r. a dniem 22 marca 2001 r., jest pozbawiona znaczenia dla niniejszej sprawy.

49 Należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że to na Komisji spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu okresu uczestnictwa w kartelu każdego z jego uczestników, co skutkuje tym, iż daty rozpoczęcia i zakończenia uczestnictwa w kartelu są znane. Należy również zauważyć, że okres pomiędzy ostatnim spotkaniem, w którym uczestniczyła Pegler, a przyjętą datą zaprzestania uczestnictwa w kartelu jest wystarczająco długi, aby należało zbadać kwestię, czy Komisja wywiązała się ze spoczywającego na niej obowiązku przeprowadzenia dowodu.

50 W tym względzie należy zauważyć, że brak kontaktów, w opinii skarżącej po dniu 3 maja 2000 r., lub, w opinii Komisji, po dniu 14 sierpnia 2000 r., może świadczyć o wycofaniu się Pegler z kartelu.

51 Z uwagi jednak na cechy szczególne rozpatrywanego w niniejszej sprawie kartelu, charakteryzującego się kontaktami wielostronnymi, przeważnie na poziomie europejskim, oraz kontaktami dwustronnymi, przeważnie na poziomie krajowymi i regionalnym, mającymi miejsce co najmniej raz lub dwa razy do roku, oraz kontaktami ad hoc, luka czasowa między ostatnim kontaktem a zaprzestaniem uczestnictwa w kartelu jest zbyt krótka, aby Komisja mogła była dojść do wniosku, że Pegler w międzyczasie wycofała się z niego.

52 Okoliczność, że Pegler nie uczestniczyła w jednym czy dwóch spotkaniach, które miały miejsce po jej udziale w swym ostatnim spotkaniu w ramach kartelu, nie mogła zostać zinterpretowana przez innych członków kartelu jako zdystansowanie się Pegler od jego działalności, ponieważ nie było niczego wyjątkowego w tym, iż członek kartelu nie bierze systematycznie udziału w każdym jego spotkaniu.

53 Zatem ze względu na brak dowodów i przesłanek, które mogłyby zostać zinterpretowane jako wyraz woli zdystansowania się przez Pegler od przedmiotu zawartego w 10 czerwca 2000 r. porozumienia mającego za przedmiot podwyżkę cen począwszy od dnia 14 sierpnia 2000 r., Komisja mogła uznać, że dysponuje wystarczającymi dowodami na ciągłość uczestnictwa Pegler w kartelu aż do dnia, w odniesieniu do którego uznała ona, iż kartel zaprzestał działalności, czyli tego, w którym przeprowadziła ona niezapowiedziane kontrole (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 19 marca 2009 r. w sprawie C-510/06 P Archer Daniels Midland przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-1843, pkt 118–120 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-99/04 AC-Treuhand przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1501, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo).

54 Z całości ww. względów wynika, że należy stwierdzić nieważność art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim zarzucane skarżącej naruszenie w odniesieniu do okresu sprzed dnia 29 października 1993 r.

55 Należy zatem zmienić zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim Komisja przyjęła, ze względu na czas trwania uczestnictwa w kartelu, zwiększenie kwoty wyjściowej grzywny o 110%. Biorąc pod uwagę, że czas trwania uczestnictwa Pegler w kartelu i, co za tym idzie, czas trwania uczestnictwa w nim skarżącej jako spółki dominującej uznanej za odpowiedzialną za działania jej spółki zależnej, wynosi siedem lat i pięć miesięcy (zamiast ustalonych w zaskarżonej decyzji dwunastu lat i dwóch miesięcy), należy zwiększyć kwotę wyjściową o 70% (zamiast 110%).

56 Komisja w zaskarżonej decyzji zwiększyła początkową kwotę wyjściową, stosując celem odstraszenia mnożnik wynoszący 1,25. W tym względzie podnieść należy, że Sąd w ogłoszonym dziś ww. wyroku w sprawie T-386/06 Pegler przeciwko Komisji uznał, iż Komisja niesłusznie zastosowała ten mnożnik, gdyż popełniła ona błąd w tym zakresie w ramach stosowania kryteriów, o których mowa w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. (zob. pkt 14 powyżej).

57 W tej sytuacji do Komisji należy, zgodnie z art. 266 TFUE, wyciągnięcie konsekwencji z tego błędu i nałożenia na skarżącą solidarnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny. Jak zaś stwierdzono w pkt 38 powyżej, w okolicznościach niniejszego przypadku odpowiedzialność skarżącej nie może być większa niż odpowiedzialność ponoszona przez Pegler.

58 Ze względu na to, że skarżąca wycofała zarzut popełnienia błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zwiększenia kwoty grzywny celem odstraszenia (zob. pkt 23 powyżej), Sąd nie może orzec w tej kwestii, nie wychodząc poza ramy sporu określone przez strony w niniejszej sprawie.

59 W ramach niniejszego sporu zostaje utrzymana kwota wyjściowa w wysokości 2,5 mln EUR. Po powiększeniu tej kwoty o 70% uzyskana zostaje grzywna w wysokości 4,25 mln EUR.

60 W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

W przedmiocie kosztów

61 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, Sąd może postanowić, że koszty zostaną podzielone albo że każda ze stron poniesie swoje własne koszty w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań stron lub też z przyczyn szczególnych.

62 W niniejszym przypadku żądania skarżącej uznane zostały za częściowo zasadne. Skarżąca zrezygnowała jednak z podnoszenia niektórych zarzutów (zob. 23 powyżej) na zaawansowanym etapie postępowania, czyli po zakończeniu procedury pisemnej. Po odpowiednim uwzględnieniu okoliczności niniejszego przypadku uznać należy, że każda ze stron winna ponieść swoje własne koszty

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność art. 1 decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53

porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) w zakresie, w jakim dotyczy on okresu od dnia 31 grudnia 1988 r. do dnia 29 października 1993 r. oraz spółki Tomkins plc.

2) Kwota grzywny nałożonej na Tomkins w art. 2 lit. h) decyzji C (2006) 4180 zostaje ustalona na 4,25 mln EUR, w ramach której to kwoty odpowiedzialność za zapłatę 3,4 mln EUR jest dzielona solidarnie z Pegler Ltd.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 marca 2011 r.

Podpisy